

Notulen

<i>Aanwezig</i>	Geert Glas (voorzitter), Maron Galama (BMM), Christoph Hensen, Andrée Puttemans, Antoon Quaedvlieg, Nathalie Raghenò (VBO-FEB), Ronald van Tuijl (VNO-NCW), Reina Weening (leden)	<i>Locatie</i>	SG Benelux Economische Unie
	Edmond Simon, Hugues Derème, Camille Janssen, Pieter Veeze (BBIE)	<i>Datum</i>	5 oktober 2009
	Ivan Verougstraete, Vincianne van Overmeire (Benelux-Gerechtshof)		
	Monique Petit (Be)		
<i>Afwezig</i>	Tobias Cohen Jehoram (BMM, vervangen door Maron Galama), Katia Manhaeve, Frédéric Mignolet (UCM), Emmanuelle Ragot, Michiel Verhamme (UNIZO)		
<i>Bijeenkomst</i>	Beneluxraad voor de Intellectuele Eigendom (Beneluxraad)		

Vooraf

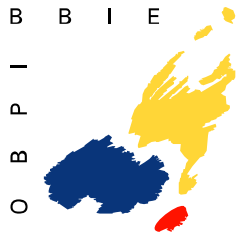
De voorzitter is ten tijde van de aanvang van de bijeenkomst onverwacht verhinderd. Edmond Simon neemt het technisch voorzitterschap over tot Geert Glas aanwezig is. In ieder geval wordt besloten de bespreking van het door de voorzitter opgestelde concept advies van de Beneluxraad inzake overheveling van bevoegdheden aan het Benelux-Gerechtshof uit te stellen totdat hij aanwezig zal zijn.

1. Vaststelling van de agenda

De agenda wordt goedgekeurd.

2. Vervolg bespreking integraal document BBIE

a. Nieuwe bevoegdheden van het Benelux-Gerechtshof: bespreking van ontwerp-advies

Namens het Benelux-Gerechtshof zijn de heer Verougstraete en mevrouw Van Overmeire aanwezig. Het Benelux-Gerechtshof heeft intern al gewerkt aan een opzet voor een nieuw verdrag en nieuwe procedureregels. Helaas was het nog niet mogelijk om deze ontwerpteksten vandaag te verspreiden. Beiden kunnen hier in deze bijeenkomst een bijdrage leveren door de zienswijze van het Hof zelf toe te lichten op verschillende punten.

Daarbij wordt ten eerste aangegeven dat het Hof het komen tot een uniformering van het recht op Beneluxniveau als belangrijkste doel van de aanpassing ziet. Daarnaast geeft de heer Verougstraete aan dat er op basis van het verslag van de vorige bijeenkomst vijf punten zijn aan te duiden waarover binnen de Beneluxraad vragen leven. Dit zijn (1) de scheiding tussen de kamer van eerste aanleg en de cassatiekamer, (2) wie er mogen optreden voor het Benelux-Gerechtshof, (3) ideeën over de samenstelling en de verdeling van de drie nationaliteiten binnen de verschillende kamers, (4) de snelheid van de procedures en (5) de kosten van het Hof.

De vertegenwoordiger van de BMM vraagt of er bij het Hof al concrete invullingen van deze vragen bekend zijn.

Dhr. Verougstraete geeft aan dat daarover wel veel gediscussieerd werd en dat het Hof zelf vaak concrete antwoorden heeft bedacht. Cruciaal punt is in de visie van dhr. Verougstraete het onderscheid tussen cassatie en overige procedures (voor de kamer van eerste aanleg). Organisatorisch zullen beide instanties totaal gescheiden moeten zijn. Het Hof heeft een voorkeur voor een systeem waarbij in cassatie ofwel kan worden besloten om de zaak terug te verwijzen naar de kamer van eerste aanleg, ofwel om de zaak zelf af te doen. Dit is overeenkomstig het HvJEG (zie artikel 61 van het Statuut van het Hof van Justitie).

Dhr. Verougstraete geeft daarnaast aan voor de kamers van eerste aanleg te willen putten uit leden van rechterlijke instanties in de drie landen. Van belang is dat er gespecialiseerde feitenrechters worden betrokken. Daarbij is er een sterke voorkeur, omwille van de snelheid van de procedures, dat rechters zich niet steeds hoeven te verplaatsen. Het Hof denkt er dan ook aan om gebruik te maken van moderne communicatietechnieken zoals videoconferenties. Daarnaast wordt eraan gedacht om procedures zoveel mogelijk schriftelijk af te handelen. Dit geldt voor zowel de conclusies als de pleidooien en beraadslagingen.

De vertegenwoordiger van de BMM vraagt wie er als vertegenwoordiger mogen optreden bij het BenGH en of dat enkel advocaten danwel ook gemachtigden kunnen zijn.

Dhr. Verougstraete geeft aan dat de vertegenwoordigingsregels zullen worden opgenomen in het basisverdrag en dat in het nu voorliggende voorstel er geen onderscheid wordt gemaakt. Ook gemachtigden worden genoemd.

Dhr. Hensen geeft aan als rechter de ervaring te hebben dat zittingen duidelijkheid kunnen geven over wat het geschil precies inhoudt. Hij geeft ook aan dat advocaten deze mening ook lijken te zijn toegeedaan. Hij meent dan ook dat het de voorkeur heeft niet persé uitsluitend schriftelijke procedures te organiseren. Daarnaast merkt hij op de ervaring te hebben dat videoconferenties voor pleidooien niet bevallen. Dhr. Hensen werpt als suggestie op te overwegen ook regionale zetels te organiseren.

Dhr. Verougstraete geeft aan veel heil te zien in elektronische uitwisseling van stukken en de toegang daartoe voor partijen via de website. Het dossier wordt dan online elektronisch opgebouwd en het geschil is bepaalbaar voor partijen en de rechters.

Dhr. Hensen merkt op dat voor wat betreft de bemensing van het BenGH wordt uitgegaan van rechters uit alle drie de Beneluxlanden en stelt in dit verband de vraag of er beroep zal worden gedaan op rechters uit de rechtbanken en de hoven.

Dhr. Verougstraete geeft aan dat initieel werd gedacht aan het aanzoeken van nationale appelrechters. Inmiddels is echter de gedachte om ook rechters uit de eerste lijn te betrekken. Van belang is te bezien hoe er, op basis van de specifieke situatie per land, een goede kamer met specialisten kan worden samengesteld.

Dhr. Hensen vraagt of de rechters een dubbel mandaat zullen hebben. Kan een rechter zowel Benelux als nationale rechter zijn?

Dhr. Verougstraete geeft aan dat dit precies het streven is. Daarbij kan zich wel een probleem voordoen bij de bezetting als er persé in elke kamer per land een rechter moet zijn. Dan moet er bijna worden gezorgd voor een driedubbele bezetting in verband met het kunnen terugverwijzen van een zaak indien deze in cassatie wordt verbroken en door een geheel nieuwe kamer voor een feitelijke beoordeling moet worden behandeld.

Mw. Puttemans vraagt of er verschillen zijn in specialisatie van rechterlijke instanties in de drie landen.

Dhr. Verougstraete merkt op dat met name in Nederland geldt dat rechters zich eerst specialiseren en dan pas in een ie-kamer worden geplaatst.

De vertegenwoordiger van de BMM vraagt of er wordt vastgehouden aan het uitgangspunt dat in elke kamer alle drie de nationaliteiten moeten zijn vertegenwoordigd.

Dhr. Verougstraete geeft aan dat de wijze van verdeling moet worden bepaald in het basisverdrag en dat het ontwerp hier inderdaad van uitgaat. Dhr. Verougstraete geeft wel aan dat dit uitgangspunt nog voorwerp is van discussie. Hij merkt daarbij op dat hij zich kan voorstellen dat er omstandigheden

bestaan waarin het prettig zou zijn als hierop uitzonderingen kunnen worden gemaakt. Met name waar het gaat om zeer dringende zaken moet er een pragmatische en snelle oplossing voorhanden zijn. Er kan dan ook worden gedacht aan een “ontsnappingsclausule”, bijvoorbeeld door de President de bevoegdheid te geven om in bepaalde gevallen een kamer te benoemen waarin niet persé alle nationaliteiten vertegenwoordigd zijn.

De vertegenwoordiger van de BMM vraagt of daarvan wellicht al concrete voorbeelden kunnen worden gegeven.

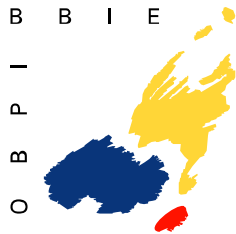
Dhr. Verougstraete geeft aan dat het moeilijk is om op voorhand concrete voorbeelden te bedenken. Het is bijvoorbeeld denkbaar dat er procedures in verschillende landen lopen of dat er een spoedeisend belang bestaat, bijvoorbeeld in gevallen waarin de schade snel oploopt en van de rechtspraak mag worden verwacht dat er snel een besluit wordt genomen. Met name in octrooizaken komt dit in de praktijk nogal eens voor. Mocht er een ontsnappingsclausule voor spoedeisende zaken worden ingevoerd, dan meent dhr. Verougstraete dat van belang is dat het besluit om in een bepaald geval een “afwijkende” kamer samen te stellen, duidelijk wordt gemotiveerd.

Mw. Weening stelt de vraag of dit niet losser kan worden geregeld. Er zou ook voor kunnen worden gekozen het BenGH volkomen vrij te laten in de samenstelling van de kamers.

Dhr. Verougstraete merkt op dat een volledig open bepaling in theorie natuurlijk mogelijk zou zijn, maar hij meent dat het toch de voorkeur verdient om een zekere waarborg te bieden in verband met het Benelux-karakter van het Hof. Hij vermoedt ook dat een volledig open bepaling politiek gevoelig zou liggen. In elk geval meent hij dat het onwenselijk zou zijn als er in een kamer enkel rechters uit één land zitting zouden hebben.

Dhr. Hensen merkt op dat hij het vasthouden aan een evenredige vertegenwoordiging per land ongelukkig vindt. De verdeling tussen de drie landen is bijvoorbeeld qua grootte, aantal zaken en verschillende talen, in de praktijk juist niet evenredig. Met name voor Luxemburg zal gelden dat het aantal zaken beperkt is en dat het moeilijker zal zijn om geschikte rechters te vinden. Dhr. Hensen vindt dus dat het uitgangspunt niet klopt: goede rechtspraak wordt naar zijn mening niet gegarandeerd door de herkomst van rechters, maar uitsluitend door de kwaliteit.

Dhr. Verougstraete geeft aan een verschil te zien bij cassatie en rechtspraak in eerste aanleg. In de huidige setting zetelt het Benelux-Gerechtshof met 9 rechters, per land verplicht 3, hetgeen organisatorisch natuurlijk niet altijd even makkelijk is. Als bijvoorbeeld zou worden bepaald dat voortaan wel alle nationaliteiten moeten zijn vertegenwoordigd, maar niet noodzakelijkerwijs 3 rechters per land, dan zou dit de samenstelling makkelijker kunnen maken. Voor een groep van 9 rechters geldt bovendien dat het makkelijker is om ervoor te zorgen dat daarin tenminste uit elk land iemand zetelt. Voor de kamer van eerste aanleg kan dit lastiger zijn als dit een kamer van 3 personen is. Wellicht zou

daarom kunnen worden gedacht aan een andere oplossing, zoals bijvoorbeeld dat altijd tenminste twee nationaliteiten moeten zijn vertegenwoordigd. Dit was destijds ook het voorstel in het kader van de European Patent Litigation Agreement (EPLA). Dhr. Verougstraete benadrukt echter nogmaals dat dit nog een punt van discussie is en dat hij het Benelux-Gerechtshof hier niet kan verbinden.

Dhr. Simon beklemtoont dat hij vindt dat in een Beneluxinstelling alle drie de nationaliteiten vertegenwoordigd horen te zijn en dat het zeker onwenselijk zou zijn als één nationaliteit min of meer stelselmatig zou worden uitgesloten. Dit zou politiek beslist gevoelig liggen en naar zijn mening ook de geloofwaardigheid van het Benelux-Gerechtshof, als rechtscollege waarvan de uitspraken rechtsgevolg hebben in de drie landen, aantasten.

Dhr. Quaedvlieg merkt op dat hij meent dat een vertegenwoordiging van de drie nationaliteiten ook vanuit sociologisch en maatschappelijk gezichtspunt belangrijk is; het vertrouwen in de rechtspraak is mede daarop gestoeld en het gezag van een vonnis wordt erdoor beïnvloed. Dit is naar zijn mening zeker in het begin belangrijk, maar zou naar verloop van tijd misschien wat lossener kunnen worden. Als in de loop van de jaren de rechters meer ervaring hebben opgedaan, zullen ze immers wellicht meer als "Beneluxer" dan als bijvoorbeeld Belg, Nederlander of Luxemburger worden gezien.

De vertegenwoordiger van de BMM geeft ook aan zeer veel belang te hechten aan rechters uit alle drie de landen, die dan ook allemaal ervaring met ie-zaken kunnen opdoen.

Dhr. Verougstraete geeft aan het daarmee eens te zijn. Er moeten zoveel mogelijk mensen uit alle drie de landen worden betrokken. Anderzijds kan een al te strakke regeling de efficiëntie verminderen. Er zou dus behoefte kunnen zijn aan een regeling die zowel een zekere garantie voor evenredigheid als ruimte voor efficiëntie biedt. Dhr. Verougstraete zal zijn gedachten hier zeker over laten gaan en wellicht enkele alternatieven uitwerken.

Met betrekking tot het kostenaspect van het toekennen van nieuwe bevoegdheden geeft dhr. Verougstraete aan dat het uitgangspunt is, dat dit voor de gebruiker kostenneutraal moet zijn. De kosten van het hof worden gedragen door de Benelux Economische Unie. Naar verwachting zullen er enige kosten bijkomen, met name voor de werkzaamheden van de griffie waarvoor waarschijnlijk twee voltijds FTE's nodig zullen zijn. Verder zijn de operationele kosten tamelijk beperkt. De vergoeding van de rechters is bescheiden en voor de zittingen is het Hof in de regel te gast bij nationale rechterlijke instanties in de drie landen.

Dhr. Quaedvlieg informeert naar de snelheid van de procedure en de te verwachten termijnen. Daarbij stelt hij de vraag of het denkbaar is dat nationale rechterlijke instanties moeite zullen hebben om mensen beschikbaar te stellen voor hun nevenfunctie in het Benelux-Gerechtshof en hoe dat zou moeten worden geregeld.

Dhr. Verougstraete geeft aan dat er in het reglement op de procesvoering strakke termijnen zullen worden opgenomen. Daarnaast merkt hij op dat het momenteel, omdat er weinig zaken zijn, lastig is om mensen "op te eisen". Hij verwacht echter dat het in de toekomst, juist omdat er meer werk zal zijn voor het Benelux-Gerechtshof, makkelijker zal worden om nationale rechterlijke instanties ertoe te bewegen om mensen vrij te maken. Verder betekent het hanteren van strakke termijnen dat er druk komt te liggen op de rapporteur waardoor hij of zij ervoor moet zorgen dat de zaken vlot verlopen. In dit verband onderstreept hij nogmaals dat moderne communicatietechnieken (zoals videoconferenties) dit kunnen vergemakkelijken.

Dhr. Hensen geeft aan de ervaring te hebben dat het werken met strakke termijnen in de praktijk effectief blijkt. Rechters nemen dit over het algemeen serieus. Hij wijst er daarbij wel op dat ook partijen (hun advocaten of gemachtigden) bepalend kunnen zijn voor het tempo van een procedure.

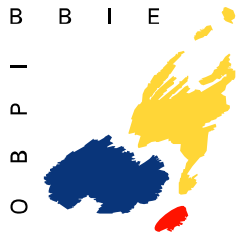
Daarmee wordt de toelichting van het Benelux-Gerechtshof afgerond.

Vervolgens, de voorzitter is inmiddels gearriveerd, wordt het conceptadvies van de Beneluxraad over de toekenning van nieuwe bevoegdheden aan het Benelux-Gerechtshof besproken. De voorzitter zal het concept aanpassen naar aanleiding van de discussie in de Raad en ter goedkeuring per mail verspreiden. De Raad gaat akkoord met deze methode.

b. Evaluatie van de oppositieprocedure: bespreking van de questionnaire en plan van aanpak advies van de Beneluxraad

Dhr. Derème memoreert dat er bij invoering van de oppositieprocedure in de Benelux werd afgesproken dat het BBIE het functioneren van deze procedure, en met name het talenregime, zou evalueren. Het BBIE heeft de Beneluxraad gevraagd dit te doen en de Raad heeft deze opdracht op zich genomen. In de vorige vergadering heeft de Beneluxraad het BBIE gevraagd een questionnaire op te stellen die door gebruikers kan worden ingevuld. Daarbij is specifiek aan de BMM gevraagd om input te leveren.

Het BBIE heeft een concept questionnaire opgesteld en deze aan de BMM voorgelegd. De BMM heeft daarop inmiddels ook inhoudelijk gereageerd. Helaas was er niet meer voldoende tijd om voor de vergadering van de Raad een volledig afgeronde questionnaire op te stellen. Het BBIE zal een bijeenkomst met de BMM plannen om nog een aantal zaken te bespreken en de questionnaire af te ronden. De peiling zal via de website van het BBIE worden gedaan en op vrijwillige basis door iedereen kunnen worden ingevuld. Het zou fijn zijn als met name de vertegenwoordigers van gebruikersgroepen binnen de Beneluxraad (BMM, VBO-FEB, UCM, UNIZO en VNO-NCW) dit ook onder de aandacht van hun leden en bezoekers van hun website brengen. Er wordt naar gestreefd om voor de volgende vergadering de uitslag van de questionnaire beschikbaar te hebben.

c. Nietigheidsprocedure: bespreking “light version”

Naar aanleiding van de discussie in de vorige vergadering, heeft het BBIE een “light version” opgesteld van het document over de mogelijke invoering van een administratieve nietigheidsprocedure (subdocument 3: addendum). Hierin wordt enerzijds wat nader ingegaan op vragen over de vereiste onafhankelijkheid en onpartijdigheid van het BBIE en worden anderzijds uitsluitend nog de gronden behandeld waarvan het BBIE meent dat het zinvol is om deze verder te onderzoeken.

Dhr. Derème memoreert dat het zou gaan om een administratieve procedure naast de bestaande procedure voor de rechter. Het is nadrukkelijk niet de bedoeling dat het BBIE de rechter op dit punt gaat vervangen.

Met betrekking tot de vragen over onafhankelijkheid merkt dhr. Derème op dat de in te voeren gronden voor nietigheid (of verval) strikt genomen ieder op zich autonome gronden zijn, maar dat er onvermijdelijk een zekere overlap bestaat tussen de verschillende gronden. Dit is nu ook al het geval, waar bijvoorbeeld in een oppositieprocedure per definitie ook het onderscheidend vermogen moet worden meegewogen. Het komt dus nu ook al voor dat het BBIE zich in wezen tweemaal over dezelfde materie moet uitspreken en dit heeft nog nooit geleid tot vragen over of problemen op het gebied van de integriteit van het BBIE of zijn medewerkers. Daarnaast is het zo dat alle beslissingen van het BBIE – dus ook in de toekomst eventueel over nietigheid – onder verantwoordelijkheid van de Directeur-Generaal worden genomen. Aan hem is ook de taak om de interne organisatie in te richten en hij legt daarover verantwoording af aan de Raad van Bestuur. Daarbij speelt het facet van neutraliteit van de organisatie uiteraard een belangrijke rol. Dit is overigens precies zo bij het BHIM en bij tal van nationale bureaus. Het BBIE heeft specifiek over dit punt informatie ingewonnen bij het UKIPO en het DKPTO. Het Verenigd Koninkrijk en Denemarken hebben een cultuur van vele jaren waarin deze administratieve gang bestaat. Het BBIE heeft daarbij geruststellende antwoorden gekregen; er is in deze landen zelfs niet getwijfeld aan de neutraliteit van het bureau en ook in deze landen is de inrichting van de werkprocessen de verantwoordelijkheid van de organisatie zelf.

Met betrekking tot de gronden merkt dhr. Derème op dat het oorspronkelijke document een algemene strekking had, waarbij alle denkbare mogelijkheden bij invoering van een administratieve nietigheidsprocedure werden genoemd. Het nu voorliggende document – de “light version” – is beperkt tot de (absolute en relatieve) nietigheidsgronden waarover het BBIE nu ook al vóór inschrijving beslist en de vervalgronden. Voor de vervalgronden geldt dat het BBIE daarmee ook al ervaring heeft (non usus met name bij de oppositie, verwording tot soortnaam en misleiding met name bij de weigering). Invoering van een procedure op deze gronden zou dus niet met zich meebrengen dat het BBIE zich met volledig nieuwe materie moet gaan bezighouden. Overigens lijken deze gronden ook voor de praktijk de belangrijkste te zijn.

De voorzitter geeft aan dat het eerste document inderdaad zeer breed was, waardoor ook de bedoelingen wellicht wat vaag bleven. Hij nodigt de leden uit hun mening te geven, bij voorkeur specifiek over de verschillende gronden die worden voorgesteld.

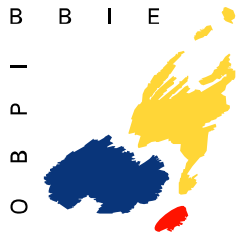
Dhr. Hensen geeft aan waardering te hebben voor de beslissingen van het BBIE over opposities en toetsing op absolute gronden. Hij meent dan ook dat kan worden aangenomen dat ook een nietigheidsprocedure bij het BBIE in goede handen zou zijn. De vraag is wat hem betreft vooral of een dergelijke procedure voor gebruikers een meerwaarde zou bieden. Daarbij merkt hij op dat er in Nederland nauwelijks nietigheidsacties bij de rechtbanken worden ingesteld (anders dan in reconventie bij een inbreukzaak). De rechter heeft hiermee dus niet veel ervaring. Concentratie van dit soort zaken bij het BBIE kan aan de ene kant een goede zaak zijn. Een keerzijde is wel dat dit tot gevolg kan hebben dat deze ervaring bij rechters nog verder zal afnemen. Dit heeft potentieel ook weer een kwaliteitsgevolg voor de beoordeling van nietigheidsclaim in reconventie.

Dhr. Quaedvlieg vraagt wat er moet gebeuren wanneer in reconventie voor een rechter de nietigheid van een merk wordt ingeroepen terwijl partijen ook al bij het BBIE een nietigheidsprocedure hebben lopen. Moet de ene instantie dan wachten op de andere en welke gaat daarbij voor?

Dhr. Hensen merkt op dat dit inderdaad een belangrijk punt is dat zeker geregeld moet worden. Hij meent dat het model gehanteerd in octrooizaken (waarin de rechter zelf kan kiezen wat te doen) dan de voorkeur heeft.

Dhr. Derème merkt op van mening te zijn dat wanneer zich een situatie voordoet waarin een zaak zowel bij het BBIE als bij de rechter aanhangig is, het voor de hand ligt dat de rechter voor moet gaan, net als bij opposities nu al het geval is. Met betrekking tot de vrees voor het verdwijnen van kennis en ervaring bij rechters, merkt dhr. Derème op dat dit inderdaad een gevolg zou kunnen zijn. De vraag is echter of de oplossing niet eerder zou moeten worden gezocht in een concentratie van bevoegdheden voor ie-zaken bij bepaalde rechters, zoals dat onlangs in België is gedaan. Bovendien zal dit moeten worden afgewogen in het licht van de doelstelling beoogd bij invoering van een administratieve nietigheidsprocedure, waarbij een belangrijke overweging is dat deze momenteel wel bestaat voor Gemeenschapsmerken en niet Beneluxmerken, waardoor ongelijkheid bestaat.

Dhr. Glas (voorzitter) roept – ten persoonlijke titel – in herinnering dat bij invoering van de oppositieprocedure in de Benelux er eveneens werd betoogd dat daaraan nauwelijks behoefte zou bestaan, aangezien dergelijke zaken op dat moment ook niet vaak dienden voor de rechtbanken. De praktijk lijkt het bewijs van het tegendeel te leveren. Door een procedure in het leven te roepen met een lagere drempel zou dit ook voor nietigheidszaken kunnen gelden. De rechter blijft daarnaast met name bij nietigheidsclaims in reconventie een rol spelen.

De vertegenwoordiger van de BMM geeft aan dat een groot aantal BMM-leden niet veel ziet in een nietigheidsprocedure bij het BBIE. Hiertoe verwijst zij ook naar de schriftelijke reactie van de BMM. Zij zou enkel voorstander zijn van een rol voor het BBIE waar het gaat om non-usus. Zij meent echter dat dit een ingewikkelde materie is waarover het BBIE niet noodzakelijkerwijze inhoudelijk zou moeten beslissen. De taak van het BBIE zou naar haar mening bijvoorbeeld beperkt kunnen blijven tot het contact opnemen met de merkhouders en in geval van betwisting zou het conflict vervolgens aan de rechter moeten worden voorgelegd.

De vertegenwoordiger van de VNO-NCW reageert hierop en geeft aan begrip te hebben voor deze benadering maar vraagt zich af of dit argument wel klopt. Na een zeer beperkte reactie van merkhouders moeten partijen zich dan immers alsnog tot de rechter wenden, waardoor een van de doelstellingen wordt gemist. Het gaat mede om het bieden van een goedkoop alternatief voor een procedure die betrekkelijk eenvoudig kan zijn en waarvoor de gang naar de rechter, waarschijnlijk omwille van de kosten, nu nauwelijks wordt gemaakt. Hij betwijfelt dan ook of hetgeen de BMM voorstelt een goed alternatief zou zijn.

De vertegenwoordiger van de BMM merkt op dat indien er wordt gereageerd er geen sprake meer is van een eenvoudig conflict. Zij vraagt zich af of hiervoor bij het BBIE wel voldoende kennis aanwezig is, nu dit een ingewikkelde materie is, bijvoorbeeld in die gevallen waar er wel sprake is geweest van enig, maar niet van omvangrijk gebruik van het merk.

De vertegenwoordiger van de VNO-NCW geeft in reactie hierop aan dat het BBIE nu al beslist op absolute gronden en in opposities. Als het BBIE dat kan is er geen reden om aan te nemen dat het niet zou kunnen beslissen over verval op grond van non-usus. Hij herhaalt daarbij dat er naar zijn mening vanuit de gebruiker een belang is voor een snelle en kostenefficiënte procedure.

De voorzitter merkt op dat er tot nu toe verschillende aspecten in de discussie naar voren zijn gekomen. In de eerste plaats memoreert hij dat werd opgemerkt dat een rechterlijke procedure en een administratieve procedure naast elkaar zouden kunnen bestaan, waarbij er wel een gevaar is dat er knowhow gaat verdwijnen bij rechterlijke instanties. Verder stelt hij vast dat de BMM enkel voorstander is van een zeer lichte versie waarbij het alleen gaat om non-usus en de beslissing niet door het BBIE wordt genomen. Tenslotte stelt hij vast dat er geen argumenten of bezwaren meer naar voren werden gebracht die betrekking hebben op de neutraliteit van het BBIE.

De vertegenwoordiger van de BMM geeft aan toch vraagtekens te zetten bij de kennis van zaken die aanwezig moet zijn bij het BBIE en de waarborgen die kunnen worden geboden dat de juiste beslissingen worden genomen.

De vertegenwoordiger van de VNO-NCW merkt op dat het van belang is om de zaken niet om te draaien; het gaat in de eerste plaats over de wil en pas in de tweede plaats over de praktische

bezwaren en niet andersom. Praktische bezwaren kunnen immers worden opgelost, maar dat heeft uiteraard alleen zin als de vraag of invoering van een administratieve nietigheidsprocedure bij het BBIE wenselijk is bevestigend wordt beantwoord. Daarbij weegt het punt van gelijkheid tussen Gemeenschapsmerken en Beneluxmerken wat hem betreft zwaar. Hij merkt daarbij op dat een aantal facetten van de discussie zoals deze nu wordt gevoerd, doen denken aan de vroegere discussie bij de invoering van de oppositieprocedure.

Dhr. Simon merkt op dat er inderdaad veel argumenten terugkomen die ook naar voren werden gebracht bij invoering van zowel oppositie als toetsing op absolute gronden. Hij herinnert er daarbij aan dat voor alle gronden die nu voor de nietigheidsprocedure worden voorgesteld, geldt dat het BBIE daarmee in deze beide procedures reeds ervaring heeft. Het enige verschil is dat het gaat om een toetsing na inschrijving in plaats van ervoor. Als mogelijk alternatief stelt hij voor dat er, net als destijds bij oppositie, ook voor de nietigheidsprocedure kan worden besloten om na vijf jaar een evaluatie uit te voeren. Specifiek met betrekking tot de neutraliteit merkt dhr. Simon op dat het voor een organisatie als het BBIE cruciaal is dat er vertrouwen bestaat in het functioneren en in de checks and balances die in de structuur zijn ingebouwd. Het is hem niet bekend dat dit ooit serieus in twijfel is getrokken. Dit geldt ook voor het BHIM en voor nationale bureaus met een vergelijkbare omvang.

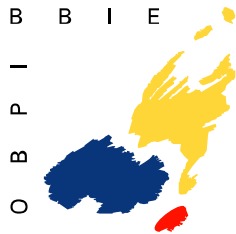
Mw. Puttemans geeft aan het als gunstig te beschouwen dat er wordt gekeken naar meer mogelijkheden voor het schoonhouden van het register, zeker waar het gaat om merken die er niet in horen. Daarnaast meent zij dat een administratieve nietigheidsprocedure zal voorzien in een route voor gebruikers die nu niet naar de rechter gaan.

De vertegenwoordiger van de BMM herhaalt dat de BMM toch een aantal punten van zorg blijft behouden. Zij verwijst daartoe naar de oppositieprocedure, waarin volgens haar niet altijd alle relevante feiten en omstandigheden worden meegewogen.

Mw. Weening spreekt haar verbazing uit en geeft aan dat het BBIE bij opposities ook feiten moet beoordelen.

Dhr. Veeze merkt op dat hij de opmerking van de vertegenwoordiger van de BMM niet goed begrijpt. Hij beaamt dat oppositie een inter partes procedure is, waarin over feiten en rechtsvragen wordt geoordeeld en dat dit uiteraard evenzeer zal gelden voor een nietigheidsprocedure.

De voorzitter constateert dat hij voornamelijk praktische bezwaren hoort en vraagt zich af of er al dan niet ook nog principiële bezwaren bestaan. Voor wat betreft de praktische bezwaren suggereert hij enkele concrete oplossingen, zoals duidelijke reglementen en richtlijnen en het houden van een evaluatie na een aantal jaren ervaring.

Dhr. Hensen geeft aan dat er bij hem in ieder geval geen principiële bezwaren bestaan en suggereert de mening van alle aanwezigen daarover te peilen.

De vertegenwoordiger van de BMM suggereert een enquête over dit onderwerp te houden onder gebruikers. De voorzitter geeft daarop aan daarvan geen nieuwe gezichtspunten te verwachten, hetgeen de vertegenwoordiger van de BMM beaamt. De BMM suggereert verder na te denken over een stap-voor-stap invoering, net als bij oppositie.

De vertegenwoordiger van de VNO-NCW merkt op dat invoering in stappen het risico meebrengt dat de discussie zich zal blijven herhalen.

De voorzitter merkt, samenvattend, op dat het erop lijkt dat er geen principiële bezwaren meer bestaan, maar enkel praktische. Voor de zekerheid stelt hij voor dat iedereen zich hierover kort uitspreekt (ronde tafel).

De heer Hensen beaamt dat hij geen principiële bezwaren heeft.

De vertegenwoordiger van de BMM beaamt dit ook, maar verwijst naar de eerder door haar naar voren gebrachte punten (mondeling en schriftelijk). In de schriftelijke stukken van september 2009 wordt een aantal punten genoemd die op het praktisch vlak nadere invulling behoeven.

De vertegenwoordiger van de VBO-FEB merkt op hierover nog geen standpunt te hebben.

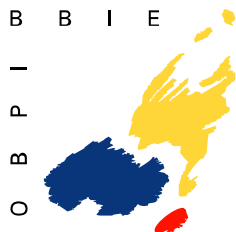
Dhr. Quaedvlieg geeft aan nooit principiële bezwaren te hebben gehad. Wel enige punten van zorg op praktisch gebied, waarvan voor deel ervan geldt dat er nog niet genoeg overzicht is om te kunnen inschatten hoe zwaar deze precies wegen. Hij geeft aan er belang aan te hechten dat partijen de gelegenheid hebben om alle relevante omstandigheden aan te dragen en dat deze ook worden meegewogen.

De vertegenwoordiger van de VNO-NCW geeft aan geen principiële bezwaren te hebben.

Mw. Weening geeft aan geen principiële bezwaren te hebben. Verder sluit zij zich aan bij dhr. Quaedvlieg. Het is van belang te bezien hoe de feiten gewogen worden en dat in de beslissing daarin inzicht wordt gegeven. De procestechnische regels moeten daar waarborgen voor geven.

Mw. Puttemans geeft aan geen principiële bezwaren te hebben.

De voorzitter stelt voor dat het BBIE voor de volgende bijeenkomst van de Beneluxraad meer inzicht geeft in de manier waarop het de in te voeren procedure praktisch voor zich ziet, met aandacht voor de procedureregels en waarborgen.

Mw. Puttemans merkt op dat het BBIE daarbij rekening zou kunnen houden met verjaring, iets dat momenteel nationaal geregeld is.

De voorzitter sluit dit agendapunt af met de conclusie dat er binnen de Beneluxraad geen principieel verzet bestaat tegen het thans voorliggende voorstel, maar dat er wel nog praktische vraagtekens zijn. Tijdens de volgende vergadering zal de discussie worden voortgezet op basis van de door het BBIE te leveren informatie over de manier waarop het invulling aan en waarborgen voor de procedure wil geven.

- Vermogensrechtelijke gevolgen bij nietigheid (zie integraal document, onderdeel V op pag. 28 e.v.)

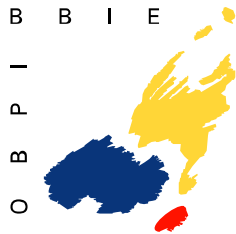
Het door het BBIE opgestelde document komt voort uit een suggestie gedaan in de Nederlandse IE adviescommissie. De vraag die gesteld is, is of het wenselijk is om in het BVIE een bepaling op te nemen zoals artikel 54 van de Gemeenschapsmerkenverordening, dat vermogensrechtelijke gevolgen regelt bij de nietigverklaring van een merk. Het BBIE heeft zelf niet met dit soort zaken te maken en legt deze vraag dan ook graag voor aan de in de praktijk werkzame mensen, met name advocaten, die hier wel in hun werkzaamheden mee zouden kunnen worden geconfronteerd.

De verschillende aanwezigen geven aan geen gevallen te kennen waarbij het ontbreken van een dergelijke regeling in de wetgeving tot nadelige, en rechtens onwenselijke, gevolgen heeft geleid. De heer Quaedvlieg geeft daarnaast aan dat in Nederland ooit is gepoogd, door toevoeging van boek 9 aan het Burgerlijk Wetboek, om de vermogensrechtelijke aspecten van ie-recht uniform te regelen. Dit is destijds te ingewikkeld gebleken. Hij geeft dan ook aan dat het aanbrengen van dergelijke wetgeving in een internationale regeling voor drie landen waarschijnlijk nog lastiger zal zijn.

De voorzitter concludeert dat de Beneluxraad geen voorstander is van het aanbrengen van een regeling terzake in het BVIE.

d. Uitbreiding van de correctiemogelijkheden in het register en beperking in de tijd: nadere bespreking van het onderwerp aan de hand van enkele praktijkvoorbeelden

Zoals tijdens de vorige vergadering afgesproken, hebben zowel het BBIE als de BMM enkele voorbeelden verzameld van correcties die in de praktijk verzocht worden. Het BBIE licht toe hoe hiermee momenteel wordt omgegaan en er wordt – mede vanwege het late uur – kort over gediscussieerd.

Voornaamste vaststelling is dat er momenteel, behoudens voor wat betreft schrijffouten (een term die in de schaarse rechtspraak hierover beperkt wordt uitgelegd), in het geheel geen regels bestaan voor correcties. Met name voor wat betreft vergissingen in de tenaamstelling van de merkhouder, kan worden betoogd dat meer ruimte voor herstel wenselijk zou zijn. Voor fouten in het merk zelf of in de waren en diensten, geldt dat de rechtszekerheid zwaarder weegt. In de praktijk herstelt het BBIE dit soort fouten alleen als het deze zelf heeft gemaakt. Een regeling hiervoor ontbreekt echter, hetgeen met name gezien het feit dat het depot in zo'n geval (soms na jaren) alsnog zou moeten worden opengesteld voor oppositie, als een lacune kan worden beschouwd.

Het lijkt er dus op dat er op dit punt behoefte bestaat aan nadere regels. Afgesproken wordt, dat het BBIE voor de volgende vergadering een eerste aanzet maakt voor een mogelijke regeling, die dan verder zal worden besproken.

e. Invoering van het Engels als werktal bij het BBIE: eerste bespreking integraal document

Dit punt was al geagendeerd voor de vorige bijeenkomst van de Beneluxraad. Door tijdgebrek is daar toen niet aan toegekomen.

De voorzitter leidt het punt in. Het betreft een onderwerp waarover inmiddels in verschillende bijeenkomsten van allerlei belangengroepen is gesproken. Gezien het late uur vraagt de voorzitter in eerste instantie aan de leden van de Beneluxraad om allemaal kort hun mening over het voorstel te uiten (ronde tafel). Voor de volgende vergadering kan dit punt als eerste worden geagendeerd, zodat er meer ruimte zal zijn voor discussie.

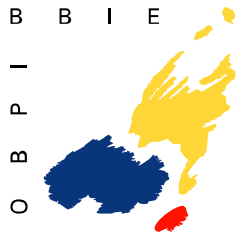
Dhr. Derème geeft een korte presentatie van het document.

Mw. Puttemans geeft aan dat voor merken die in het Engels zijn gedeponneerd het gevolg in ieder geval zal zijn dat in een rechterlijke procedure er een vertaling moet worden gemaakt.

Dhr. Derème antwoordt hierop dat dit zo is, maar dat dit ook nu al het geval kan zijn met procedures in het Frans of Nederlands.

De vertegenwoordiger van de VNO-NCW geeft aan dit te zien als een zeer praktisch voorstel, dat prettig zou kunnen werken voor gebruikers. Vraag die moet worden gesteld, is of het BBIE het juiste niveau Engels kan aanbieden, maar dit kan worden bezien. Verder ziet hij eigenlijk geen nadelen.

Dhr. Quaadvlieg meent dat als hieraan behoefte bestaat, er geen reden is om het niet te doen. Als het BBIE gebruikers hiermee kan bedienen, is dit een prima ontwikkeling. Daarnaast vormt het een

bevestiging van het open karakter van de Beneluxeconomie. Een potentieel punt van zorg zou gelegen kunnen zijn in de toegankelijkheid van het register in een andere taal.

De vertegenwoordiger van de VBO-FEB merkt op nog geen officieel standpunt over dit voorstel te hebben, maar wel te weten dat dit een punt is dat gevoelig kan liggen.

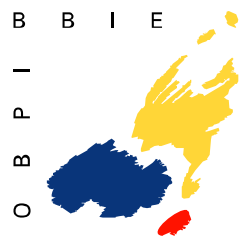
Mw. Weening geeft aan geen specifieke ideeën over het voorstel te hebben, maar het wel als een groot voordeel en mogelijke kostenbesparing voor de industrie te zien als het gebruik van Engels bij het BBIE mogelijk zou worden.

De vertegenwoordiger van de BMM verwijst naar het door de BMM opgestelde document en licht het standpunt kort toe. De BMM meent dat het huidige systeem, met twee talen, goed werkt en vraagt zich af of er onder die omstandigheden een noodzaak is er een taal aan toe te voegen. Daarnaast meent de BMM dat de Benelux dit als eerste en enige doet en dat er sprake zou moeten zijn van reciprociteit met andere systemen. De focus moet liggen op de gebruiker uit de Benelux.

Dhr. Hensen geeft aan dat ook rechterlijke instanties ervaring hebben met stukken in een andere taal dan de eigen, en met name in het Engels. Voor Nederlandse rechters, zeker in octrooizaken, staat vast dat stukken in het Engels worden geaccepteerd. Iedereen wordt geacht deze taal in voldoende mate te kunnen begrijpen. Vertalen is bij de Nederlandse rechter dus niet nodig. Dhr. Hensen geeft aan dat zijn ervaring is dat merkhouders hiermee gediend zijn, maar dat advocaten en gemachtigden vaak minder positief zijn omdat zij vrezen voor verlies van werkzaamheden (vertalingen). Dhr. Hensen is, kortom, zeer positief over het voorstel.

Dhr. Glas (voorzitter) geeft – ten persoonlijke titel – aan dat hij principieel meent dat invoering van het Engels als taal bij het BBIE een goede zaak zou zijn. De Benelux is een zeer open economie en het Engels speelt ontegenzeggelijk een rol in het dagelijks leven van de Benelux ondernemers. Daarnaast merkt hij op dat het Benelux ie-systeem in het verleden toonaangevend was en dat deze positie door toevoeging van het Engels als werktaal van het BBIE wellicht kan worden verstevigd. Voor wat betreft de opmerking over reciprociteit met andere bureaus, merkt hij op dat toch moeilijk is voor te stellen dat bijvoorbeeld het Engelse bureau Nederlands als tweede taal zou invoeren; deze situatie is ook niet vergelijkbaar omdat Nederlands in Engelstalige landen geen belangrijke taal is en Engels dat bij ons nu eenmaal wel is. Dhr. Glas plaatst wel de kanttekening dat hij vindt dat het systeem zodanig moet worden ingericht dat (net als nu trouwens bij Frans en Nederlands het geval is) niemand moet worden verplicht om de Engelse taal te gebruiken.

De voorzitter sluit de bijeenkomst hiermee af en stelt voor om de volgende keer de discussie over het Engels en over de andere onderwerpen verder uit te diepen en voort te zetten. Het BBIE zal data voor de volgende vergadering (begin 2010) voorstellen.

Datum
5 oktober 2009

Pagina
15/15
